

Sygn. akt II KK 144/22

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 maja 2022 r.
sprawy **K. G.**
skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 stycznia 2021 r., sygn. akt IX Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 lipca 2020 r., sygn.
akt XIV K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2020 r., sygn. akt XIV K (...), Sąd Rejonowy w W.:

I. oskarżonego K. G. uznał za winnego tego, że w okresie od 12 grudnia 2012 roku do 26 marca 2014 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz innymi nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla

siebie lub innych osób, będąc wspólnikiem firmy A. Sp. z o.o. z/s w W. ul. Z. (...), wprowadził w błąd szereg osób pokrzywdzonych co do umieszczenia w sprzedawanych w systemie kredytowym, pojazdach urządzeń GPS, które nie były w rzeczywistości instalowane, a za które była naliczana i pobierana kaucja w różnej wysokości, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 92 800 zł następujące osoby: A. B. w kwocie 3000 zł, Ł. B. w kwocie 3000 złotych, E. S. w kwocie 3000 złotych, A. M. w kwocie 3000 zł, A. G. w kwocie 3000 zł, A. F. w kwocie 3000 zł, D. Ś. w kwocie 3000 zł, A. B. w kwocie 3000 zł, A. P. w kwocie 3000 zł, Ł. B. w kwocie 3000 zł, A. B. w kwocie 3000 zł, J. D. w kwocie 3000 zł, M. M. w kwocie 3000 zł, K. W. w kwocie 3000 zł, T. F. w kwocie 3000 zł, T. G. w kwocie 3.400 zł, J. W. w kwocie 2800 zł, R. D. w kwocie 3000 zł, J. K. w kwocie 3000 zł, A. J. P. w kwocie 3000 zł, S. B. w kwocie 3000 zł, M. R. w kwocie 3000 zł, G. S. w kwocie 3000 zł, A. G. w kwocie 3000 zł, U. C. w kwocie 3000 zł, R. S. w kwocie 3000 zł, J. R. w kwocie 2600 zł, P. S. w kwocie 3000 zł, M. G. w kwocie 3000 zł, K. W. w kwocie 3000 zł, P. M. w kwocie 3000 zł, tj. występu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. G. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz:

- pokrzywdzonego A. B. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego Ł. B. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego E. S. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego A. M. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonej A. G. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego A. F. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,

- pokrzywdzonej D. Ś. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych;
- pokrzywdzonego A. B. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonej A. P. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego Ł. B. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego J. D. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego M. M. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego K. W. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego T. F. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego T. G. kwoty 3.400 (trzy tysiące czterysta) złotych,
- pokrzywdzonego J. W. kwoty 2.800 (dwa tysiące osiemset) złotych,
- pokrzywdzonego R. D. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego J. K. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego A. J. P. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego S. B. kwoty 1.000 (jednego tysiąca) złotych,
- pokrzywdzonego M. R. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- pokrzywdzonego G. S. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych
- pokrzywdzonej A. G. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych;
- pokrzywdzonego J. R. kwoty 2.600 (dwa tysiące sześćset) złotych;
- pokrzywdzonego P. S. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych
- pokrzywdzonego M. G. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych:
- pokrzywdzonego K. W. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych;
- pokrzywdzonego P. M. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych:

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego K. G. w całości od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

1. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 § 2, 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez:

- nienależyte rozważenie treści zeznań pokrzywdzonych A. P., A. B., Ł. B., M. G., A. F., K. W., A. M., A. G., A. B., A. G., D. Ś., M. R., M. M., R. D. i J. K. złożonych w toku dochodzenia (z których nie wynika, aby ww. czuli się pokrzywdzonymi z tytułu pobrania przez firmę A. sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowaną przez oskarżonego w związku z zawarciem z nimi umów dzierżawy powierzchni reklamowej samochodów kaucji w wysokości 3000 złotych za umieszczenie urządzeń GPS w samochodach zakupionych przez nich od w/w firmy i objętych umowami dzierżawy powierzchni reklamowej samochodów, zaś fakt ich pokrzywdzenia przez oskarżonego wywodzili z bezpodstawnego ich zdaniem wypowiedzenia przez firmę A. sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowaną przez oskarżonego zawartych umów dzierżawy powierzchni reklamowych na samochodach i pozbawienia ich możliwości pokrycia części rat kredytów wynagrodzeniem z tytułu mobilnej reklamy) — które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż zeznania w/w osób (o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego,

- nienależyte rozważenie treści zeznań pokrzywdzonego J. D. złożonych w toku dochodzenia oraz na rozprawie sądowej, z których nie wynika, aby w/w czuł się pokrzywdzony z tytułu bezpodstawnego pobrania od niego kaucji w kwocie 3 000 złotych z tytułu zainstalowania w jego samochodzie urządzenia GPS, którego w rzeczywistości nie założono, jak również nie wynika, aby w/w kwestionował zasadność wypowiedzenia przez firmę A. sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowaną przez oskarżonego zawartej z nim umowy dzierżawy powierzchni

reklamowej na samochodzie - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż zeznania pokrzywdzonego (o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego,

- nienależyte rozważenie treści zeznań pokrzywdzonego A. B. złożonych na rozprawie (k.1809-1810), z których wynika, iż pokrzywdzony podpisywał umowy związane z zakupem samochodu oraz wydzierżawieniem jego powierzchni reklamowej bez czytania tych umów, nie wie, na co przeznaczona była dodatkowa kwota 3 000 złotych nie objęta ceną zakupu przez niego samochodu od firmy reprezentowanej przez oskarżonego, nie rości do oskarżonego żadnych pretensji i nie składa wniosku o naprawienie przez oskarżonego szkody - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż zeznania w/w świadka (o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego,

- nienależyte rozważenie treści zeznań świadków E. R. (użytkującej samochód zakupiony przez zmarłego R. S. od firmy A. sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowanej przez oskarżonego) i K. C. - poprzednie nazwisko S. (córkę zmarłego R. S.), (z których nie wynika, aby R. S. lub w/w świadkowie czuli się pokrzywdzonymi z tytułu pobrania od R. S. przez firmę A. sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowaną przez oskarżonego w związku z zawarciem z R. S. umowy dzierżawy powierzchni reklamowej samochodu kaucji w wysokości 3000 złotych za umieszczenie urządzenia GPS w samochodzie zakupionym przez R. S. od w/w firmy i objętym umową dzierżawy powierzchni reklamowej samochodu) - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż zeznania w/w osób (o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd 1 instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego,

- nienależyte rozważenie treści dokumentu w postaci wypowiedzenia umowy o dzierżawę powierzchni reklamowej (k. 886), z którego wynika, iż wypowiedzenie umowy o dzierżawę powierzchni reklamowej nie zostało wypowiedziane przez

oskarżonego, lecz przez pokrzywdzonego P. M. (który w treści pisma o wypowiedzeniu umowy nie domagał się od firmy A. sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie reprezentowanej przez oskarżonego zwrotu kaucji pobranej za umieszczenie urządzenia GPS w samochodzie zakupionym przez pokrzywdzonego od w/w firmy - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż treść powyższego dokumentu nie została uwzględniona przez Sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego,

- nienależyte rozważenie treści dokumentów w postaci odwołań od pism firmy A. sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowanej przez oskarżonego wypowiadających w trybie natychmiastowym umowy dzierżawy powierzchni reklamowej sporządzonych przez pokrzywdzoną D. Ś. k. 328 (z którego wynika, iż pokrzywdzona przyznaje, iż pomimo prawidłowego powiadomienia o terminie inspekcji jej samochodu wyznaczonego w dniach 21.08.2013-23.08.2013 nie stawiała się na inspekcję) oraz przez pokrzywdzoną A. P. k.444 (w których przyznaje, iż pomimo powiadomienia o terminie inspekcji jej samochodu wyznaczonego w dniach 23.09.2013 r. - 27.09.2013 r. nie była w stanie stawić się na inspekcję), jak również zeznań pokrzywdzonego J. D. k. 712; 2082 (z których wynika, iż uczestniczący w pierwszej inspekcji jego samochodu w dniu 21 sierpnia 2013 r. syn M. D. podpisał listę obecności zawierającą pisemną informację A. sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowanej przez oskarżonego o terminie kolejnej inspekcji wyznaczonej w dniach 25-27.09.2013 r., z którą nie zapoznał się przez przeoczenie)

- które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż treść powyższych dokumentów oraz zeznania świadka J. D. (o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego,

- nienależyte rozważenie treści dokumentów w postaci odwołań od pism firmy A. sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowanej przez oskarżonego wypowiadających w trybie natychmiastowym umowy dzierżawy powierzchni reklamowej sporządzonych przez pokrzywdzonych: A. B. (k-95), Ł. B. (k-667), T. F. (k-142), M. G. (k-627), A. F.

(k-991), B. M. (k-526) oraz wezwań do zapłaty sporządzonych przez pokrzywdzonych: D. Ś. (k-353-354) i M. R. (k-271) oraz treści zeznań świadka J. D., z których wynika, iż żaden z w/w pokrzywdzonych nie domagał się od oskarżonego zwrotu kwoty 3 000 złotych zapłaconej przez nich tytułem kaucji z tytułu zainstalowania w ich samochodach urządzeń GPS (monitorujących miesięczny przebieg pojazdów uczestniczących w mobilnych akcjach reklamowych), których w rzeczywistości nie założono - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż treść powyższych dokumentów oraz zeznanie świadka J. D. (o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego;

2. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, błędne, nie znajdujące oparcia w całokształcie zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż:

- zapewnienia oskarżonego pod adresem pokrzywdzonych - iż zapłacone przez nich dodatkowo poza ceną zakupu samochodów kwoty 3000 złotych stanowiły kaucje zwrotne za urządzenia GPS (monitorującego miesięczny przebieg pojazdów uczestniczących w mobilnych akcjach reklamowych), które miały być zamontowane w ich samochodach - miały za zadanie uspić ich czujność oraz ułatwić przekonanie kontrahentów o zasadności poniesienia dodatkowego kosztu;

- wypowiedzenia przez oskarżonego (jako reprezentanta firmy A. sp. z o.o. z siedzibą w W.) wszystkich umów dzierżawy powierzchni reklamowych zawartych z pokrzywdzonymi pod pretekstem niewywiązywania się przez nich z zawartych umów dzierżawy powierzchni reklamowych były bezpodstawne i miały w zamyśle oskarżonego K. G. zwolnić go z obowiązku zwrotu pobranych od pokrzywdzonych kaucji, co ostatecznie pozwoliło oskarżonemu przejąć na stałe osiągnięte bezprawnie korzyści majątkowe,

- oskarżony jako wspólnik firmy A. sp. z o.o. z siedzibą w W. - wprowadzając w błąd osoby pokrzywdzone wymienione w zarzucie aktu oskarżenia co do

umieszczenia w sprzedawanych w systemie kredytowym pojazdach urządzeń GPS, które w rzeczywistości nie były instalowane, a za które była naliczana i pobierana kaucja zwrotna w różnej wysokości - doprowadził te osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości łącznej 92 800 złotych,

co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego przez Sąd I instancji za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - podczas gdy analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i wydanie wyroku skazującego.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego K. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2021 r., sygn. akt IX Ka (...), Sąd Okręgowy w W. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji należytego i rzetelnego rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego - które to uchybienie miało istotny wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do nierozpoznania sprawy przez Sąd II instancji w granicach apelacji oraz do nienależytego wyjaśnienia zasadności rozstrzygnięcia sądu odwoławczego w granicach umożliwiających zrozumienie i poddanie merytorycznej kontroli kasacyjnej podstaw tego rozstrzygnięcia zawartego ostatecznie w wyroku;

2. art. 437 k.p.k. oraz art. 14 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, w sytuacji, gdy ustalenia poczynione przez Sąd II instancji, z których wynika, iż:

- przestępcze przedsięwzięcie oskarżonego wypełniające dyspozycję art. 286 § 1 k.k. polegało na uzyskiwaniu korzyści majątkowych kosztem pokrzywdzonych wprowadzonych w błąd co do możliwości kompensowania kosztów zakupu pojazdów od oskarżonego wynagrodzeniem za dzierżawę powierzchni reklamowej na zakupionych samochodach, które to umowy dzierżawy powierzchni reklamowych były przez oskarżonego podstępnie wypowiedane pod pozorem zawnionego niestawiennictwa pokrzywdzonych na inspekcje zakupionych samochodów, zaś koszt związany z rzekomym montażem w samochodach urządzeń GPS był dla pokrzywdzonych sprawą drugorzędną, do czasu wypowiedzenia umów dzierżawy powierzchni reklamowych pokrzywdzeni nie mieli nawet powodu weryfikować faktu zamontowania urządzeń GPS w samochodach zakupionych od oskarżonego, zaś koszt montażu tych urządzeń - w świetle umowy dzierżawy powierzchni reklamowych i konieczności weryfikowania ilości przejechanych przez te samochody kilometrów - wydawał się być uzasadniony, zaś wydatek na montaż GPS mniej istotny w sytuacji możliwości kompensowania rat kredytu wynagrodzeniem za dzierżawę powierzchni reklamowej (str. 12-13 uzasadnienia),

- czyn zarzucony oskarżonemu w akcie oskarżenia oraz przypisany mu w wyroku Sądu I instancji stanowił jedynie fragment przestępczej działalności oskarżonego, zaś z niewiadomych Sądowi powodów oskarżyciel objął skargą (aktem oskarżenia) jedynie fragment przestępczego przedsięwzięcia oskarżonego, to jest obciążanie pokrzywdzonych kosztami montażu urządzeń GPS, które w rzeczywistości nie były montowane (str. 6 uzasadnienia wyroku) winny skutkować zmianą zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

Skarżący wskazał, że uchybienie powyższe miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd II instancji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji skazujący oskarżonego za popełnienie czynu z

art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na szkodę pokrzywdzonych wymienionych w zarzucie aktu oskarżenia - w sytuacji, gdy poczynione powyżej przez Sąd II instancji ustalenia i oceny winy skutkować wydaniem wyroku uniewinniającego oskarżonego od popełnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu II instancji oraz poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Wbrew temu co twierdzi skarżący, sąd odwoławczy z ogromną starannością, w sposób respektujący standardy rzetelnej kontroli odwoławczej wyznaczone treścią art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., odniósł się do zarzutów podniesionych w apelacji, w tym dotyczących zeznań świadka J. D., A. B. i P. M. , a także kwestii niestawiennictwa się na terminie inspekcji przez D. Ś. i A. P..

Odnosząc się do depozycji procesowych J. D., sąd odwoławczy skonstatował, że „podobna sytuacja zaistniała w przypadku J. D., otóż, umowę negocjował syn pokrzywdzonego M. D., który miał być jej faktycznym beneficjentem. Świadek pozostawał w przekonaniu, że zawarcie umowy dzierżawy powierzchni reklamowej i zakup samochodu na warunkach wskazanych przez A. Sp. z o.o. stworzy sytuację, że miesięczny koszt, jaki świadek będzie ponosił z tytułu zakupu pojazdu wyniesie nieznaczną kwotę, resztę zrekompensuje wynagrodzenie uzyskane z tytułu dzierżawy. Na takich warunkach zdecydował się zawrzeć umowę kupna samochodu w systemie ratałnym oraz umowę dzierżawy. Faktyczną stroną

umowy był ojciec świadka, który podpisał umowę, będąc przekonany, iż syn nie został wprowadzony w błąd. Sam koszt związany z kaucją za rzekomy montaż urządzenia GPS nie został przez świadka wyszczególniony, gdyż wedle jego relacji całość umowy zawarta ze spółką reprezentowaną przez oskarżonego stanowiła oszustwa, czego dowodem był podstęp zastosowany na potrzeby wypowiedzenia umowy. Kazus odnoszący się do pokrzywdzonego J. D. wpisuje się w działalność oskarżonego wobec pozostałych pokrzywdzonych”(k. 2565 – 2566).

W żadnym więc razie nie może być mowy o tym, że sąd odwoławczy pominął ten fragment zeznań J. D., w którym ww. wskazał, że nie wie, czy w samochodzie było zamontowane urządzenie GPS. Sąd zwrócił uwagę na tę okoliczność, tłumacząc jednak dlaczego uznał ją za irrelevantną dla rozstrzygnięcia sprawy. Do tej argumentacji sądu odwoławczego skarżący się jednak w istocie nie odniósł. Na marginesie należy zauważyć, że brak wiedzy świadka w tym zakresie nie może dziwić, skoro użytkownikiem samochodu był syn J. D. M.. M. D. wyraźnie zeznał zaś, że GPS był objęty umową kredytową (k. 1720). Nie sposób się również zgodzić ze skarżącym, że z zeznań świadka J. D. nie wynika, by kwestionował wypowiedzenie umowy. Uważna lektura zeznań świadka, zwłaszcza w tej części, w której opisuje okoliczności „wypowiedzenia”/”zerwania” umowy oraz podjęte przez syna próby wyjaśnienia tej sytuacji, prowadzi bowiem do wniosków przeciwnych (k. 712 v., 2082 - 2083).

Sąd odwoławczy bardzo skrupulatnie przeanalizował również treść depozycji procesowych A. B. i wziął pod uwagę jego deklaracje, że nie czuje się pokrzywdzony działaniami oskarżonego, a nadto, że nie czytał umów i w związku z tym nie wiedział, na co przeznaczona jest dodatkowa opłata. Sąd odwoławczy wyjaśnił jednak, dlaczego okoliczności te, w jego ocenie nie są wystarczające do uznania, że ww. nie był pokrzywdzonym przypisanym oskarżonemu przestępstwem oszustwa. I wbrew temu, co mogłoby się wydawać po lekturze kasacji, argumentacji w tej kwestii organ *ad quem* nie ograniczył wyłącznie do stwierdzenia, że „przeczytanie umów ze zrozumieniem nie jest warunkiem przyjęcia, iż doszło do przestępstwa oszustwa”. Wskazał bowiem nadto, że „całość zachowania pokrzywdzonego daje asumpt do przyjęcia, że również i on padł ofiarą oszustwa,

wszak, mechanizm działania była taki sam, jak w przypadku pozostałych pokrzywdzonych. Zachowanie A. B. po czynie wskazuje, iż gdyby nie wprowadzenie w błąd co do możliwości finansowania rat kredytu z wynagrodzenia za dzierżawę powierzchni reklamowej, to nie zakupiłby pojazdu na warunkach narzuconych przez oskarżonego, wszak zmienił bank” (k. 2567). Do tych ostatnich konstatacji sądu odwoławczego skarżący jednak się nie odniósł. W tej sytuacji jedynie uzupełniając należy zauważyć, że zarzut kasacyjny może być uznany za zasadny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, iż zaskarżone orzeczenie jest dotknięte uchybieniem stanowiącym rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Autor kasacji zaś, gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że dowiódł spełnienia pierwszego z ww. warunków, bez wątplenia nie wykazał spełnienia drugiego z nich. Należy bowiem zwrócić uwagę, że A. B. był tylko jedną z wielu osób wskazanych jako pokrzywdzone przypisanym K. G. przestępstwem oszustwa popełnionym w warunkach czynu ciągłego. W tej sytuacji wyeliminowanie z opisu przypisanego czynu działania na szkodę A. B. nie mogłoby mieć jakiegokolwiek wpływu na kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu czynu, ani też istotnego wpływu na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego za to przestępstwo kary. Pamiętać bowiem trzeba, że sąd pierwszej instancji nie orzekł od oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz wyżej wymienionego.

Całkowicie chybione są uwagi skarżącego dotyczące zarzutu związanego z kwestią wypowiedzenia umowy przez P. M.. Sąd odwoławczy ustalił wszak, że to ww. pokrzywdzony wypowiedział umowę. Stwierdzając powyższe, organ *ad quem* bez wątplenia zmienił ustalenia wynikające z uzasadnienia wyroku sądu *meriti*. Wbrew też temu co twierdzi skarżący, treść depozycji procesowych P. M. jednoznacznie wskazuje, że na wysokość szkody, jaką wiązał z zawarciem umowy z A. sp. z o.o., składała się również kwota 3000 zł za „rzekome” urządzenie GPS (k. 857 v., 858 v., 883 v.- 884, 2010 – 2011 v.).

Sąd odwoławczy odniósł się również do kwestii związanych z niestawiennictwem na inspekcję D. Ś. („okoliczność związana z niestawiennictwem na wyznaczonym terminie inspekcji, w żadnej mierze nie podważa ani nawet nie

poddaje w wątpliwość prawidłowości ustaleń faktycznych, poczynionych w sprawie. Otóż, jak wynika z relacji D. Ś., zawiadomiła ona oskarżonego o niemożności stawieństwa w tym terminie, uzgodniła, że wysłanie pisemnego usprawiedliwienia załatwi sprawę i zostanie jej wyznaczony inny termin (k.322). Te zapewnienia miały jedynie uśpić czujność pokrzywdzonej, gdyż już wówczas oskarżony zaplanował wypowiedzenie umów, w tym umowy zawartej przez tę pokrzywdzoną. Niestawieństwo na inspekcji było wyłącznie pretekstem” - k. 2566) i A. P. („taki sam mechanizm działania dotyczył H. P. i A. P., wypowiedzenie umowy wynikało z zastosowania podstępów i znalezienia podstawy do wykazania, że to pokrzywdzona nie dostosowała się do warunków umowy” – k. 2567). Ustaleń tych w żaden sposób nie podważa treść odwołań wniesionych przez pokrzywdzone od wypowiedzenia umowy, w których ww. starały się doprowadzić, bez wątpienia na polubownej drodze, do anulowania oświadczenia o wypowiedzeniu.

Kwestia tego, że w odwołaniach od natychmiastowego wypowiedzenia umowy, skarżący nie domagali się od oskarżonego kwoty 3000 zł uiszczanej tytułem kaucji za zainstalowanie urządzenia GPS jest zaś całkowicie irrelevantna z perspektywy możliwości przypisania oskarżonemu przestępstwa oszustwa. O realizacji jego znamion nie decyduje wszak to, czy pokrzywdzony domaga się naprawienia szkody, ani też to, w którym momencie to robi.

W świetle powyższego zarzut podniesiony w punkcie 1. kasacji należało uznać za oczywiście bezzasadny.

Identycznie należało również ocenić zarzut podniesiony w punkcie 2. kasacji, który wskazuje na ewidentnie wadliwe pojmowanie zasady skargowości. Po pierwsze bowiem, naruszenie przepisu art. 14 § 1 k.p.k. może co najwyżej prowadzić do umorzenia postępowania, a nie do uniewinnienia oskarżonego od zarzuconego mu czynu (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k.). Po drugie, o naruszeniu tej regulacji nie może być mowy w sytuacji, w której oskarżyciel zarzuca oskarżonemu zachowania stanowiące jedynie fragment jego przestępczego procederu. Bez wątpienia zaś przypisane oskarżonemu zachowania wypełniają wszystkie znamiona przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. popełnionego w warunkach czynu ciągłego.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy oddalił kasację na posiedzeniu, jako oczywiście bezzasadną (art. 535 § 3 k.p.k.).

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.